

KÁNYÁDI SÁNDOR

Alkalom szüli a tolvajt

Amikor a legeslegeslegelő tyúkocska a legeslegelő tojást tojta volna, akkor még nem ólalkodott az ól körül a róka, csupán a mindig csörgő szarka csörgött az ól mellett álló fa ágán. S olyan ártatlan volt, akár csak egy ma született bárány.

Ült hát a tyúkocska békén a fészken. Még a szemét is behuntya, azt hitte, ha ő nem lát, akkor őt sem látják. A szarka csak csörgött, jártatta a száját. Akkora zenebonát csapott, hogy messzire futott volna a róka, ha ott lett volna.

Am amikor a legeslegelő tyúkocska nagy boldogan a legeslegelő tojást megtojta, örömeiben elkezdett kotkodálni.

SZECSKÓ PÉTER RAJZA

*Kot-kot-kot-kot-kotkodács,
fészkenben egy szép tojás!*

És röppent a fészekről, szaladt a tyúkocska, szaladt az udvarba, hogy örömet a többi tyúknak, a gágogó lúdnak, a hápogó récének, a mindig mérges pulykának, de főként, hogy a kackiás kakasnak is mielőbb hírül adja.

*Kot-kot-kot-kot-kotkodács,
fészkenben egy szép tojás!*

Elhallgatott az addig csörgő szarka a magasban. Ejnye, hát ezt a tyúkot mi lelte, mit kotkodál, kiabál bele az én gyönyörű énekembe! Hadd látom, hol az a fészek, s az a híres tojás, melyet oly fenn hirdet ez a véget nem érő kotkodács.

— Csak volt tojás, csak volt tojás.

Csörrent, röppent a szarka, s már csőrében a tojással szállt vissza a fára.

A tyúkocska pedig egyre boldogabban s egyre nagyobb hangon kiabálta, hogy kotkodács, fészkenben egy szép tojás.

Szaladt a hirre a gazdaaszszony és kíváncsian, de hiába keresgélt a fészeken, csupán egy árulkodó tarka tollat talált.

— Megállj, te tolvaj szarka! Te vagy a tettes!

— Én vagyok, mi tagadás, alkalom szüli a tolvajt — csörrent vissza szemtelenül a szarka s azzal a tojáshéjat is földre dobta.

Azóta tolvaj a szarka, s azóta tyúkeszű a tyúk, aki semmit sem tanult az első leckéből. Azóta is minden alkalommal ország-világnak elkiabálja, ha megtojik.

El is hordaná minden tojását a szarka, de mi túljártunk a szarka eszén és ketrecbe zárjuk a tyúkot, hogy ott tojjék. Mert mi jobban szeretjük a finom tojásrántottát, mint a szarkát.

Alkonyat

A rókabundás alkonyat most lendül át az égi partra, a csillag-sövényen fennakad bozontos, rozsdaszínű farka.

Kitépi és tovább szalad, nyomára forró vért csöpögtet, és mint pityergő vadnyulat, kiejti szájából a Földet.

Tavaszi

Márciusban még kisbaba, de gyorsan kibújnak hóvirág-tejfogai, áprilisban kamaszodik — az arca rügyek pattanásaival teli,

s májusra nagylány — napsugár-sütővas bodorítja orgona-fürtjeit, egész nap magát cicomázza, s éjjel a hold tükre előtt biggyeszkedik.

BAKA ISTVÁN VERSEI

Éjszaka

Körfűrészként forog, forog, deszka-éjbe harap a hold, csillagba, görcsbe akadozva, s hasad az éj szálkás lapokra.

TÓTH LÁSZLÓ

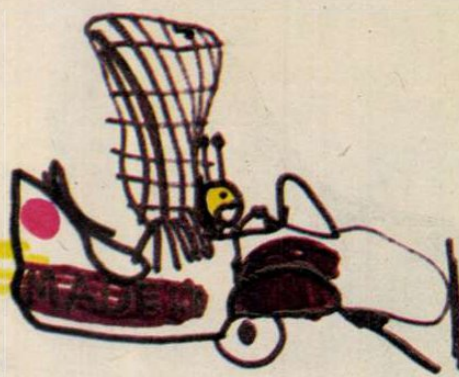
Rejtélyes utazás

Láthatatlan vonaton utazom.
Sihú-sihú —
láthatatlan síneken fut velem
láthatatlan vonatom.
Láthatatlan fák
és láthatatlan emberek
intenek utánam:

január,
február,
március,
április,
május,
június,
július,
augusztus,
szeptember,
október,
november

s december havában.

Láthatatlan helyekre érkezem,
ősszel és tavasszal,
télen és nyáron:
jöjj velem!
Hová?
Majd kitalálom!

GYEREKRAJZ

